

Bohoslužby v Javorníku 22.dubna 2018

J 10,11-18

Milé sestry, milí bratři, když jsme začínali ve sboru s alfa kursy, připomínal jsem přípravnému týmu, že je hodně důležité vědět, proč se do této aktivity pouštíme. Dá se k ní přistoupit podobně jako ke každé jiné lidské činnosti dvojím způsobem. Na jednu stranu ji můžeme pojmout jako podnik, ze kterého chceme něco mít, převládá tedy náš vlastní zájem. To bývá asi docela častý přístup. Spousta činností se jinak ani moc zařadit nedá. Prostě musíme se nějak uživit, proto musíme získat nějaké jídlo a další potřebné věci k životu. Jenže to jen jeden pohled na činnosti, které člověk koná. Také můžeme přemýšlet nad posláním, nad účelem, který se netýká přímo nás, není zaměřen na to, co z toho budeme mít.

V jedné reakci na dohadování s farizei použil Ježíš obraz dobrého pastýře. A je zřejmé, kam svým tímto obrazem Ježíš ukazuje. Dohady, které s farizei měl jsou dokladem, na čem stojí jejich zbožnost a co je motivací jejich služby. Není tak složité propojit si ony farizee s pastýři najatými za mzdu, kteří při nějakém tom problému hned utíkají pryč, protože myslí předně sami na sebe. Při vší úctě k jejich zbožnosti Ježíš upozorňuje, že jejich cesta nikam nevede, je slepou uličkou toho, jak následovat Hospodina. Farizeové byli poctiví lidé, ale v této poctivosti a touze být spravedlivými před Hospodinem kolikrát zapomněli na své vlastní poslání. Jak se vlastně projevila jejich zbožnost? Zejména ve vztahu k ostatním lidem? Pokud to byli stejně zbožní bratři, asi to bylo v pohodě. Rozuměli si, scházeli se, vzájemně asi i posilovali. Ale co ve chvíli, kdy se objevil hříšník? Tedy tehdy zjevný hříšník, jako byli nevěstky, celníci, lidé všelijak chybní, lidé těžko hledající cestu k Bohu a samozřejmě pohané. Jak se zachovali, co učinili, jak zapůsobila jejich zbožnost? Právě v tomto bodě Ježíš vidí veliký rozdíl mezi farizei jako služebníky Hospodinovými a sebou samým jako služebníkem Hospodinovým.

Ježíš říká, že dobrý pastýř pokládá svůj život za ovce, tak jako to činí on sám. Je to proto, že mezi ním a ovce existuje určitý vztah. Dalo by se říct, že ten rozdíl mezi pastýřem dobrým a zlým je právě v tom, že ten ledabylý pastýř vidí v ovcích prostředek své obživy. Prostě je to jen ovce. Případný útok šelmy či jiné ohrožení může znamenat ztrátu. Ale s tím se v podnikání přeci musí počítat. Občas se nějaké to zrno neujmě, občas nějaká ta sazenice prostě

nevyroste, strom uschne a tak podobně. Sázeli jsme nedávno brambory a moc se nedařilo je zahrnovat. Tak jsem chodil po poli a každou takovou ležící na povrchu cpal někam do řádku. Trochu jsem si připadal jako podivín. Jenže také jsem si říkal, že třeba neporoste úplně v řadě jako ty ostatní, ale na druhou stranu, když vyroste, je z jedné takové brambory možné mít třeba oběd pro naše děti. A to je už zcela jiný pohled. Takže, ano jedna ovce sem, jedna tam, nějaká ta ztráta se možná nepozná. Ale pro Ježíše ta ovce není jen položka v materiálu, v nákladech, které vydá pro svou obživu. Je to tvor, který má svůj účel a ten je jiný než být sežrán dravou zvěří. Stejně jako svůj účel má brambora v poli, a je jí něco jiného, než aby vyschla někde pohozená. A o to jde také v jednání Ježíše a člověka. Vzniká zde jistý vztah, který vidí nejen ovce a brambory, ale zejména život člověka v širších souvislostech, vidí ho nejen jako položku nějakého seznamu, ale jako tvora postaveného do světa k nějakému účelu.

Tady by se asi dal vidět i ten rozdíl v přístupu farizeů a Ježíše k těm různým hříšníkům. Farizeové byli zbožní, svůj vztah k Bohu měli nějak urovnaný, mohli doufat, že obstojí před Hospodínovou tváří v den jeho soudu. Co ale ti hříšníci? Dost možná jsou to právě jen ty odepsatelné položky. Tak co, jeden hříšník neobstojí, nevejde do Boží radosti. Dobře mu tak, protože mohl se víc snažit a dosáhnout stejné spravedlnosti, jako já, jako mnozí další spravedliví. Jenže Ježíš postupně odkrývá pohled, ve kterém je zřejmé, že tak jednoduché to s těmi hříšníky není. Vidí v nich na prvním místě Boží stvoření. I tyto lidi, kteří nedosáhli takové spravedlnosti jako farizeové, stvořil Bůh ke svému obrazu. Je to obraz, který je možná zaprášený, možná pořádně začerněný, ale stále tam je. A Ježíš ten obraz touží očistit. To je jedna stránka věci. Druhá stránka nás možná napadne nad přirovnáním k těm ovčím, případně bramborám. Jsou v situaci, kterou si sami až tak docela nezavinily. Jediná vina ovce v tom, že přijde vlk, je ta, že ona je ovce a vlkovi se ovce zdá být dobrou kořistí. U brambory je to ještě jasnější, ona sama z řádku nevyskočí. Pravda u člověka to bývá mnohdy složité, protože má svobodnou vůli a může se rozhodnout. Jenže je otázka, jak mnoho se skutečně svobodně může rozhodnout. Vždyť tato svobodná vůle je přeci zatížena hříchem a tak není skutečně snadné najít dobrou cestu, rozhodnout se úplně správně. A to dokonce ani v případě těch nevěstek či celníků. Ježíš nevidí člověka jako pachatele hříchu, ale jako jeho oběť. Proto nad odsouzením hříšníka nemává rukou, ale hledá cestu k tomu, jak ho ospravedlnit, jak mu pomoci, jak ho zachránit. Tuto záchranu přináší ve své oběti. Necháává na sebe dopadnout hněv, který lidský hřích vyvolává, nechá se pohltnout zlem, které doráželo na jeho ovce.

Je pravda, že za někoho umřít je určitě hrdinský kousek. Dnes si takových hrdinů docela ceníme, dostávají různá vyznamenání. Ale Ježíš nemluví doslova o umírání, ale položení, odložení svého života, své duše. To má širší rozměr, vlastně to neznamena jen jeho smrt na kříži. Ta je jen jakýmsi vrcholem celého díla. Oběť není jen v umírání, ale předně v sebeodevzdání. Sám sebe se vzdává, odkládá na pomyslný oltář svému Bohu. To odevzdání je tedy nejen v kříži, ale třeba i společném stolování, setkání se s těmi, kteří jsou pohrdáni a odsuzováni. Nedává jen ten biologický život, ale třeba svou pověst, to, jak bude vnímán ostatními lidmi. A to je docela důležitý detail Ježíšovy služby. Tento detail má pak veliký vliv i na nás a naše následování. Možná by bylo krásné, takové romantické umřít za své bratry a sestry,

za někoho blízkého. Ale položit zde svůj život možná mnohem víc znamená nést s ním jeho kříž a jeho potupu, být svým způsobem zaškatulkován mezi různé podivíny a odpadlíky, možná to znamená nést na sobě i cejch podezřelé zbožnosti, nestandardní víry. Tak jako tomu bylo u Ježíše, kterého kolikrát za spíš než zbožného proroka považovali za žrouta a pijana vína.

Ježíšův příklad dobrého pastýře nás má inspirovat i v naší vlastní službě. Stáváme se pastýři nejen jako jednotlivci, ale také jako jeho společenství, jeho lid. A měli bychom přemýšlet i o své zbožnosti, o tom, jak se naše víra projevuje v praktickém životě. Zejména ve vztahu k těm, kdo jsou na tom jinak, kdo nepatří do našeho kruhu vyvolených. Jsou jen položkami na seznamu nákladů? Položkami, které můžeme oželeť, protože sice to je ztráta, ale je přijatelná. A hlavně nemusíme riskovat něco sami ze sebe. Často si přeci řekneme, že si ti lidé za to mohou sami. Ale mohli jednat jinak, když pořádně neznají Boží lásku? Měli na výběr? Navíc přeci nejsme soudci. Ježíš jako pastýř neposuzoval, jak moc si svou situaci ovce zavinila třeba tím, že se vzdálila od stáda, že moc bečela, nebo byla tak vyžraná, že vlk nemohl jinak. Jediné, co řeší, je záchrana té ovce. Jediné, co vidí, je, že ta ovce tu pomoc potřebuje.

Je potřeba se ptát, proč zde jsme? Kým jsme tomuto světu? Farizei, kteří opečovávají svou zbožnost, ale tím staví ostré hranice svému společenství, vyhýbají se všemu, co by ji mohlo ohrozit? Jsme církví, která myslí předně na sebe, na svůj prospěch, svou budoucí existenci? Nebo nám leží na srdci Boží dílo, pro které pokládáme svůj život? Ne nutně svou smrtí, ale třeba poležením k Ježíšovým nohám, aby on sám rozhodl o našem dalším kroku. Když jsem na začátku zmínil dvojí možnost toho, proč konáme třeba takové kursy alfa, pak odpověď je právě v tomto dvojím pohledu. Můžeme myslet na sebe, tedy na to, že potřebujeme členy, kteří naplní nejprve lavice a potom i pokladnu. Nebo můžeme myslet na to, že je mnoho lidí, kteří potřebují slyšet o Ježíši, o jeho kříži a prázdném hrobu, o naději, kterou nám všem vlévá do nitra jeho vzkříšení. Naše víra je veliký dar. Bůh vložil do našich srdcí svou lásku, do našeho nitra svého Ducha. A na nás teď je, jestli toto obdarování využijeme jen pro sebe, abychom se sami měli co nejlíp, nebo přineseme své ovoce ve službě všem těm, kteří jsou kolem nás a pomalu umírají jako ovce ve spárech vlka nebo brambora pohozená na povrchu pole. Myslím, že je to veliká milost, když sami můžeme svými dary přispět k tomu, aby lidé kolem nás nesmyslně nehynuli, ale mohli naplnit cíl, který jim Bůh dal. Stejně jako ho plníme my, když nás Ježíš vytrhl ze spáru smrti a postavil do nového života. Dal svůj život, abychom my mohli žít. A my můžeme zase dát ten svůj, když nežijeme sami pro sebe, ale pro něj, abychom se stali nástroji jeho díla v našem světě.

Pane Ježíši, jsi naším dobrým pastýřem, svůj život jsi dal, abychom my mohli žít. Prosíme za milost, abychom měli odvahu být zde pro tvé ovce nejen pást sami sebe.

neděle 22.dubna 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:43 -

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }